

РЕШЕНИЕ

№ 3954

гр. София, 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 26.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2561** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Делото е образувано по жалба на А. Г. Р., срещу Заповед № ЧР-СФ-2/29.01.2021г., издадена от главния секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен административен орган, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и се иска нейната отмяна. Претендират се разноски.

Ответникът – Главен секретар на А., чрез процесуални си представител, в писмено становище оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли.претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Оспорващият А. Р. е назначен за държавен служител на длъжност „главен експерт“ в отдел „Инвестиционно – ремонтни дейности“ при Областно пътно управление – [населено място] към АПК, считано от 23.12.2016г., за което се установява от Заповед № ЧР-Сф-29/22.12.2016г. на председателя на А..

Със Заповед № ЧР-Сф-1/23.01.2017. същият е преназначен на длъжност „началник

отдел“ на отдел „Административно обслужване“ при Областно пътно управление – [населено място] към АПК, считано от датата на заповедта.

Във връзка с извършена проверка на работещите служители в Агенцията по чл.35, ал.1, т.1 за несъвместимост от Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобитото имущество, е установено несъответствие на 25 служители, сред които и А. Р.. За резултатите от проверката е изготвен доклад № 93-01-579/26.01.2021г. от директор дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“, от който се установява, че оспорващият е ликвидатор на [фирма]-в ликвидация. Към доклада е приложена справка от търговския регистър и удостоверение за актуално състояние, от които се установява, че лицето е ликвидатор на дружеството.

Въз основа на горното е издадена оспорената в настоящето производство заповед, с която е прекратено служебното правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.7 ЗДСл.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок от лице, пряко засегнато от административния акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, на когото председателят на УС на А. е делегирал правомощията си на орган по назначаването. По силата на чл. 6, ал. 2 от ЗДСл органът по назначаването може да възложи своите правомощия или отделни такива по служебното правоотношение с лицата от администрацията на главния секретар, освен в случаите, когато в закон е предвидено друго. По делото е приложена Заповед № РД-11-1256/01.12.2020г., с която на основание чл.6, ал.2 от ЗДСл е възложил на главния секретар на А. да изпълнява всички функции на орган по назначаването по ЗДСл на държавните служители от администрацията на Агенцията, т. е. председателят е възложил на главния секретар всички свои правомощия, свързани със служебните правоотношения на лицата от администрацията, включително тези свързани с прекратяването им. Няма законова разпоредба, която да забранява това, следователно това възлагане е законосъобразно и подписаната въз основа на него заповед за прекратяване на служебното правоотношение между Р. и А. не е нищожна поради липса на компетентност от страна на главния секретар /арг. от Решение № 9432 от 7.07.2014 г. на ВАС по адм. д. № 570/2014 г., V о., докладчик съдията Д. Д./.

Спазена е установената в чл.108, ал.1 от ЗДСл писмена форма на акта за прекратяване на служебното правоотношение като в него изрично е посочено правното основание за прекратяване – чл.107, ал.1, т.7, вр.чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са пречатствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Правилно е приложен материалния закон.

Между страните се спори дали са налице визираните основания за несъвместимост, а именно дали оспорващият е ликвидатор в търговско дружество, конкретно в

[фирма]. Релевантният момент за установяване на тези обстоятелства съгласно чл.107, ал.1, т.7 ЗДСл е моментът на назначаване на държавния служител (23.12.2016г.) и моментът на прекратяване на служебното правоотношение (29.01.2021г.).

Съгласно разпоредбата на чл.107, ал.1, т.7 от ЗДСл, органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител е назначен при неспазване на условията по чл.7 и нарушението съществува и към момента на прекратяване на правоотношението. Съобразно приложимата нормативна уредба, субективното материално право на едностранно прекратяване на служебното правоотношение в полза на органа по назначаването, възниква от сложен фактически състав, включващ следните елементи, а именно: 1. съществуващо служебно правоотношение между страните; 2. обективизиране на обстоятелство по смисъла на чл. 7, ал. 2 от с. з. С нормата на чл.7, ал.2, т.2 императивно е предвидено, че не се допуска назначаване за държавен служител лице, което едноличен търговец, неограничено отговорен съдружник в търговско дружество, управител, търговски пълномощник, търговски представител, прокурист, търговски посредник, ликвидатор или синдик, член на орган на управление или контрол на търговско дружество или кооперация. Анализът на разпоредбата води до еднозначен извод, че в нея законодателят е вложил волята си за несъвместимост на извършването на търговска дейност и качеството на държавен служител. Въведената забрана е абсолютна. /в този смисъл е Решение № 4645 от 3.04.2013 г. на ВАС по адм. д. № 2094/2013 г., V о., докладчик председателят Б. М./.

От събраните и приети по делото писмени доказателства съдът приема, че са налице и двете кумулативно дадени предпоставки за прекратяване на правоотношението със служителя. Налице е действащо правоотношение, както и удостоверения от ТР, от които безспорно се установява, че лицето е ликвидатор на дружеството, които обстоятелства не се спорят и които е предпоставка за прилагането на разпоредбата на чл.107, ал.1, т.7 от ЗДСл.

В жалбата са наведени оплаквания за материалната незаконосъобразност на заповедта, които обаче съдът намира за бланкетни, тъй като с тях не се посочват конкретни нарушения, а част от тях са свързани с качеството на изпълнение на служебните задължения, които биха имали отношение в производство по налагане на дисциплинарно наказание, какъвто не е настоящия случай.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона, а именно да се въведе ограничение за лицата, заемащи държавна служба да извършват търговска дейност, както и да се гарантира принципа на законност при изпълнението на държавната служба съобразно с чл. 18 ЗДСл, изискващ изпълнението на държавната служба се основава на принципите на законност, лоялност, отговорност, стабилитет, политическа неутралност и йерархична подчиненост

При този изход на правния спор на ответника се дължат разноски в размер на минималното юрисконсултско възнаграждение от 100 лева, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. Р., срещу Заповед № ЧР-СФ-2/29.01.2021г., издадена от главния секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“. като неоснователна.

ОСЪЖДА А. Г. Р. да заплати в полза на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението акт да се връчи на страните по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: